

HOOFDSTUK 1

‘Tot morgen, Tinka.’ Chiel Verbeek, de directeur van de basisschool, stak zijn hoofd om de deur van het klaslokaal en zwaaide kort.

‘Tot morgen, Chiel,’ groette Katinka Veenbosch, kortweg Tinka genoemd omdat ze een verschrikkelijke hekel had aan haar volledige naam, terug. ‘Veel plezier vanavond in het theater.’

‘Dat zal wel lukken. Ik verheug me al maanden op deze voorstelling.’ Hij lachte en liep weg. Tinka pakte haar tas, keek nog een keer om zich heen in het lokaal waar de jongste kinderen van deze school hun dagen sleten om zich ervan te vergewissen dat ze niets vergeten was en sloot de deur van het lokaal zorgvuldig achter zich. Het was een lange, vermoeiende dag geweest. De kinderen, drieëntwintig in totaal, van vier en vijf jaar, waren vandaag bijzonder druk en rumoerig geweest. Er is zeker storm op komst, had Tinka meermalen gedacht. Nadat ze de kleintjes bij de buitendeur aan hun moeders, dan wel vaders, dan wel oppassen had afgeleverd had ze nog een gesprek gevoerd met een moeder over een kleuter die erg achterbleef in ontwikkeling en daarna was er nog een vergadering gevolgd over het op handen zijnde sinterklaasfeest. Nu de herfstvakantie achter de rug was, stonden de feestdagen zo voor de deur. Die

tussenliggende weken vlogen altijd om, wist ze uit ervaring. Het was dan ook al laat, zag Tinka met een snelle blik op haar horloge. Ze was blij dat deze dag erop zat, hoewel ze enorm veel plezier in haar werk als kleuterjuffrouw had. Officieel heette dat niet meer zo, maar zelf bleef ze deze titel hardnekkig hanteren. Ze deed dit werk nu al ruim tien jaar en nog steeds op dezelfde school waar ze destijds ook haar stage had gelopen. Veel mensen in haar omgeving vroegen zich af of dat niet verveelde, maar Tinka was nog geen dag in haar loopbaan 's morgens met tegenzin naar school toe gegaan. Zolang dat het geval was bleef ze hier, had ze zich lang geleden al voorgenomen. De enige reden om eventueel van baan of in ieder geval van het aantal werkuren te veranderen was een kind van zichzelf. Ooit. Het liefst zo snel mogelijk. Ze zuchtte inwendig terwijl ze de lange gang naar de uitgang door liep. Als die wens toch eens uit zou komen!

In het portaal bij de ingang van de school stonden enkele collega's met elkaar te praten.

'Je ziet er moe uit,' zei Tess, de leerkracht van groep zes en tevens al veertien jaar Tinka's beste vriendin.

Tinka trok een grimas.

'Je wilt niet weten wat voor dag het was. Enfin, vanavond ga ik lekker onderuit voor de tv.'

'Je vaste serieavond,' begreep Tess.

‘Precies. Vier goede series op rij, daar ga ik heerlijk relaxed van genieten. Tot morgen, Tess.’

‘Tot morgen,’ zei ook Tess voordat ze weg liep.

Tinka liep samen met Ineke uit groep vijf de andere kant op. Ze woonden vlak bij elkaar en als ze tegelijkertijd klaar waren met hun werk liepen ze altijd samen op. Onderweg praatten ze nog wat na over de resultaten van de net afgelopen vergadering.

‘O, kijk nou,’ riep Tinka ineens uit. Ze deed een paar stappen opzij en bleef staan voor de etalage van een recentelijk geopende babyspeciaalzaak. ‘Dat jurkje! Mocht ik ooit zwanger worden dan koop ik dat als eerste.’

‘Leuk als je een zoon krijgt,’ merkte Ineke nuchter op.

‘Dan maak ik er een klein travestietje van,’ lachte Tinka. ‘O, dit is toch te schattig om in de winkel te laten hangen? Ik mag er wel een baantje bij gaan zoeken, want als het eenmaal zover is ga ik helemaal los, vrees ik. Ik moet me nu al beheersen om niet alvast wat spullen voor een babyuitzet in te slaan.’

‘Hebben jij en Paul al vergevorderde plannen in die richting?’ informeerde Ineke.

‘Ik wel,’ antwoordde Tinka. ‘Dat is niet genoeg.’

‘Paul is binnen afzienbare tijd ook wel zover,’ sprak Tinka met meer vertrouwen dan ze voelde.

‘Dat hoop ik dan van harte voor je. Als je maar niet stopt met werken als het zover is. We hebben nu zo’n fijne groep collega’s bij elkaar.’

‘Mijn bedoeling is om dan parttime te gaan werken,’ vertelde Tinka. ‘Dat is het voordeel van werken in het onderwijs en zeker in de laagste groepen. Die zijn heel goed te leiden door twee juffrouwen. Een duobaan lijkt me ideaal. De ene week twee dagen, de andere week drie. Mijn kind kan op...